

PAS DAUGELĮ AR PAS VIENĄ KUNIGĄ?

/ 38 /

Esant daugiau kunigų ir turint laisvę pasirinkti nuodėmklausį, daugelis penitentų ima vaikščioti išpažinties pas daugelį. Pas vieną ne visada yra patogų, turint galimybę vaikščioti pas įvairius nuodėmklausius patogiau ir dėl to palinksta į tą pusę, kur malonėu. Tačiau žiūrint grynai dvasinio gero, būtina išspręsti ir šį klausimą. Pas vieną ar pas daugelį nuodėmklausių vaikščioti išpažinties?

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kaip pačiam teko su tuo klausimu susidurti ir stebėti, ką kiti daro, reikia pasakyti, jog žmonės labai retai tevaikščioja išpažinties pas vieną nuodėmklausį. O tasėjimas vis ne pas tą patį nuodėmklausį turi daug priežasčių.

Pirmausia vieną sunku visada turėti. Žmogui pasitaiko būti įvairiose vietose ir įvairiose bažnyčiose gauti religinių patarimų. Dėl to jis išpažinties eina ten ir pas tą nuodėmklausį, kurį ir kokią atranda. Paskui, išpažinties einama reguliariai sau paskirtu laiku, o įvairiomis progomis, per kokius nors vietas atleidus vieną kartą vienoje vietoje, kitą kartą kitoje. Jei namie, taisvetur, o dėl to ir nuodėmklausiai pasitaiko turėti kiti. Tuo būdu žmogus lyg ir priverstas išpažintį atlikinėti vis pas kitą kunigą. Eiga kas eina ir pas savo parapijos kleboną, visada pas jį ir neteiko, nei negali pateikti. Juk ir čia einama tam tiromis, žymesnėmis progomis, o kai atlai-

duose yra svečias, negi eisi pas saviškį? O to, pas saviškį susidaro ir kokių nepatogumų: pažįstamas su juo kitokių reikalų turima. O žmogui tuojuen kyla mintis: ką pagalvos, ką pasakys ir nebeina pas tokį. Kita vertus, dėl to pabėgs nepatogumo, dėl išpažinties, kuri ir neturint pažinties šalia klausyklos, ilgėliau naudojantis vienu patarnavimu, susidaro įspėdis, jog jau ir jis pažįsta. Iš tiesų taip ir būna: nežinai penitento nei vardo, nei pavardės, bet jį jau pažįsti iš matymo, kad toks yra. Pagaliau jei ir ne iš matymo, tai iš balso žinai, kad su tokiu jau esi susitikęs ir ne vieną kartą. O kai žmogui kas nors svarbesnio atsitinke, jis jau vengia šitokio nuodėmklausio, eina pas mažiau pažįstamą ar ir nepažįstamą. Žodžiu, faktas lieka faktas, kad bent dengama žmonių išpažinties vaikščioje ne pas vieną nuodėmklausį dėl įvairių priežasčių: dėl negalėjimo pas vieną visą laiką vaikščioti, dėl nedrąsos ar kitų sunkumų, nors tam tikra penitentų dalis gali būti priešingai priversta vaikščioti tik pas vieną, sakysime savo parapijos kleboną.

Kaip jau iki šiol galėjote pastebėti nei vieni, nei kiti nuodėmklausio čia nerinko dėl to, kad jis būtų vienas, ar dėl to kad jų būtų daugiau. Pačiam čia turėtų būti statomas iš kitos pusės klausimas: kaip geriau dvasiniam gyvenimui: pas tą patį ar vis pas kitą. Atsakant į šį klausimą, tenka pastebėti, jog idealus dalykas būtų tai, kad eilines išpažinties būtų galima atlikti vis pas vieną nuodėmklausį, o atsitikus kokiems neišskumams, būtų galima pasitarti su kuo kitu, tačiau nekaitaloti nuodėmklausio vien dėl to, kad dėl ko nors yra lengviau pralįsti su savo nuodėmėmis. Dvasinėse įstaigose, sakysime, kunigų seminarijoje ar

vienuolynuose ir yra dvejoji nuodėmklausiai: ordinariniai ir ekstrordinariniai, tai yra nuolatiniai ir išimtiniai. Krie pirmųjų atliekamos išpežintys pastoviai, bet metuose kartą ar du kartus patarima jas atlikti ne pas savo nuolatinį nuodėmklausį, o pas išimtinį. Šito reikalavimas visiškai suprantamas. Išpežintys yra ne tik koks paprastas pesikelbėjimas su kunigu, o labai svarbus žmogaus gyvenime veiksnys, kuris liečia svarbiausią mūsų dalyką: išganymą. Dėl to jis turi būti atliekamas tik vien to dalyko ir žiūrint, o ne kokio ten nors kito žemiško patogumo. Bjimas pas įvairius nuodėmklausius yra paprasčiausias savęs apgeudinėjimas, nes tikrumoje čie jau nebensudojama išpežintys pirmoje eilėje savęs tobulinimui, o tik šiaip dėl ko nors atlikinėjama, pav., įprodie, įsekymo ar kitko. Peda, suprantama, imama žiūrėti į tų pašelinių dalykų: kad nebūtų gėdos, kad nebūtų sunku, kad kitas koks iš to patogumas būtų. Tai žmogus eina pas vieną nuodėmklausį, jam čie susidaro, žemiškai imant, šiokių tokių nemalonumų, bet juos dėl išganymo lengvai nugali. Juk nemalonu pežistamam vis prisipežinti, kad atkrenti ir atkrenti vis į tas pečias nuodėmes; deug patogiau piktam vis kitam kunigui jas pasisakyti, lyg tik pirmą kartą pasitaikančias. Čie nereikia iškęsti nei tokios baimės, nei tokios gėdos. Det dvesiniam gyvenimui tai didžiausias nuostolis. Šinant vis pas kitą nuodėmklausį, darbas vis lyg vėl iš naujo pradėdamas ir negali nuosekliai būti plėtojamas. Toks nuodėmklausis ir savo penitento nepažįsta, jeigu ir pažintų, nieko negali jam padėti vieną kartą tepatarneudamas. Be to čie žmogus labai lengvai vis išsisuka iš pareigos: vienas įpareigoja, kitas neįpareigoja;

vienas į tą labiau dėmesį kreipia, kitas į tą ir taip be galo. Kitas reikelas einant pas vieną ir tą patį nuodėmklausį. Jis savo penitentą pažįsta ir gali nuosekliai jam vadovauti. Jeigu jis jo ir nepažįsta ir vardo, ir pavardės nežino, tai visada pažįsta pagal dvasinį stovį, kaip tik jis išklauso. Pagaliau ir pats penitentas, duodamas dvasinio gyvenimo apyskaitą, jį su praeitu gyvenimu supažindina. Dėl to jį visais atžvilgiais gali susidaryti geros sąlygos dvasinei pažangai tiek iš penitento, tiek iš nuodėmklausio pusės. Jeigu gi atsiranda kokių klausimų, kurių neišsprendžia tas nuolatinis nuodėmklausis ar norima palyginti jo nuomonę su kito kunigo nuomone, visada galima pasinaudoti nuolatinio nuodėmklausiu. Taip pat juo galima pasinaudoti ir tais atvejais, kada morališkai sunku save nugalėti prieš pažįstamą nuodėmklausį. Tačiau čia yra visiškai kita išpažinties atlikimo intencija ir dėl dvasinio gyvenimo negrįštas, o tik jį papildo: ko nesugebs vienas padaryti, tai padaro kitas. Einant gi visai kitais sumetimais pas naują nuodėmklausį, pasidaro tik paprastas išsisukinėjimas, kad nebūtum sučiuptas žinančiojo, o ne išpažinties panaudojimas savo dvasiniam gerui.

Dėl to reikėtų visada stengtis pasirinkti sau nuodėmklausį ir tik pas jį vaikščioti išpažinties, o kai susidaro kokios nors dvasinės komplikacijos, pasinaudoti kitu kunigu kaip ekstrordinarinio nuodėmklausiu. Bet niekada nedaryk tos klaidos, kurią dangelis daro ir tai sąmoningai: vaikščioti pas įvairius kunigus išpažinties ir tai ne visiškai dvasinės gerovės sumetimais, o priešingai, norint išsisukti iš ne kurių nemalonumų, kurie kyla dėl nenoro tikrai

siekti gero, tai yra tikrai naikinti naode-
mę, saugotis jos ir saugotis be jos išbuti.
AMEN.

1967.3.3